

indirekte Skatter. Efter Budgettet for 1882 vare de indirekte Statskatter i England 59 Mill. £, det vil sige 30 Kr. pr. Individ, hvorimod de direkte Statskatter kun vare mellem 12 og 13 Mill. eller noget over 6 Kr. pr. Individ. Derimod vare Kommuneskatterne, hvilke i England ere udefullende direkte, og som isvrigt ikke der kræves gennem nogen Indkomstkatt, men væsentligst hvile paa Grundteiidommen — i England indtager i saa Henseende Grundteiidommen en fuldstændig middeldalderlig Stilling, det er endnu en Lov fra Elisabeths Tid, som i Hovedsagen er Normen for Paalæget af samtlige Kommuneskatter — altsaa Kommuneskatterne i 1882 vare 31 Mill. £, det vil sige 16 Kr. pr. Individ. De direkte Skatter ialt androge saaledes 22½ Kr. pr. Individ. Naar man nu betænker den langt større Rigdom, som findes i Storbritannien, kan man ikke undre sig over, at den direkte Skattebyrde af 17 Kr. her i Landet maa føles, og det kan hyderligere tilføies, at der ogsaa i England i de senere Aar har reist sig Klager over det store Tryk paa Kommunerne, hvad der hænger sammen med, at ogsaa der de kommunale Udgifter i de sidste ti Aar ere stegne meget stærkt. I England ligesom her ere Kommuneskatterne den væsentligste Del af de direkte Skatter, de danne det nødvendige Supplement til den indirekte Statsbeskatning; uden dette Supplement vilde Skattehystemet som Helhed komme til at hvile skjævt og ubilligt. Derfor følger man Kommuneskatterne saa særligt. Altsaa naar man nu vil lette Kommunerne, tage en Del af Kommuneskatterne bort og lægge over paa Staten, da er Betydningen deraf en Lettelse af den direkte Skattebyrde paa den indirektes Beskæftning. Enten betyder Foranstaltningen dette, eller ogsaa betyder den aldeles Intet. Det er dette, som det er nødvendigt, at man gjør sig klart; man kan ikke blive ved med at forlange de indirekte Skatter nedsatte paa de direktes Beskæftning og saa samtidig dog handle stik derimod. Man maa enten bære de direkte Skatter, naar de blive retfærdig paalagte; uden at kny eller ogsaa holde op at forlange, at de indirekte Skatter skulle nedsettes; Et af To. Som det nu er, er det uafslædig at slaa sig selv paa Wunden.

Dette er Lovforslagets Betydning overfor Kommunerne. Jeg vender mig nu til dets Betydning overfor Statskassen, og da først til Regjeringens og dens Tilhængeres Stilling. Den Finantslov, som vi have vedtaget efter en Del Besvær i Aar, fremviser et Overskud af 6¾ Mill., hvilket det visse lig maa siges, at Regjeringen ikke bærer nogen som helst Skyld for. Thi ved Siden af

dette Overskud staar der jo stadig den berømte § 28. Jeg skal her se bort fra de forskjellige Fosteringer, der vedrøre Universitetet; derimod de øvrige Udgifter paa § 28, nemlig til Opførelsen af Polyteknisk Lærestanstalt m. m., til overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme, Hjælpefond til Underdomsforjærgelse, den hele Række af Jernbaneanlæg, Planer til Anlæg af et Frilager osv., de andrage tilsammen ca. 9,200,000 Kr. Altsaa, hvis disse Regjeringsforslag bleve førte igjennem, vilde der paa den nuværende Finantslov være ikke et Overskud af 6¾ Mill., men et Under-skud af 2½ Million Kr. Nu maa det vel erindres, at disse Udgifter for en stor Del ikke ere andet end en første Udgift, Begyndelsen til Foranstaltningen. Til Forsvarsvæsenets Fremme f. Ex. er der her opført om-trent 2¼ Millioner, men der kræves jo i det Hele over 72 Millioner; Planer til Frilageret ere 10,000 Kr., selve Anlægget vil koste 2 eller 2½ Mill., til Jernbaneanlæg kræves ca. 3½ Mill., men de Forslag, hvoraf dette kun er Begyndelsen, figurere med henved 9 Millioner, og saa kommer hertil Udgifter til de omfattende Jernbaneanlæg, som ville blive nødvendige i Kjøbenhavn, og som neppe kunne anslaaes at kunne gennemføres for mindre end 15 Millioner Kroner. Vi komme op paa mindst 90 Millioner Kroner, som ville blive Fortsættelsen af disse forskellige første Udgifter. Ved Siden deraf findes fremdeles 14 Lønningsforslag, hvis finansielle Betydning jeg ikke er i Stand til at angive. Og saa er alt dette jo dog kun en Del af de store nye Udgifter, som Regjeringen ønsker indførte i Budgettet. Regjeringen følger det Princip, som er kjendt fra Theaterrepertoirene. Den ene Dag spilles der „En Søndag paa Amager“, den næste Dag „Farinelli“; Afværlingen holder os muntre; det ene Aar forelægges et Forslag om Skolevæsenet, det andet Aar gjælder det Retsreformen, saa tages Forsvarsvæsenet for, og saa komme de efterhaanden paa Tur igjen de følgende Aar. Vi maa derfor regne alt dette med — det er jo ikke Meningen, at det er glemt, fordi det er gjemt — til Skolevæsenet have vi da ½ Million Kr., antager jeg mindst, til Retsreformen er det nok ¾ Million Kr., til forsøgede Militærudgifter, foruden de 72 Millioner, mindst ¾ Million Kr. aarlig; og saa kommer den Foranstaltning, som dette Thing har Wren for, Universitetets Arv; naar det er vel lykkedes at faae Universitetets Kapitalformue opspist, vil der aarlig komme en ny Udgift paa mindst 150,000 Kr. til at tynge paa Budgettet. Endelig er der nu her 2 Millioner Kroner til en Sindsfygeanstalt